

Een triest eenzaam konijn in een te klein hok ...

Konijnen stopte je in een hok, gaf ze wat groenafval en at ze op. Ze werden gezien als armeluisvoedsel. Mensen denken nog vaak: “Een konijn is maar een konijn”! Je bouwt een hok, hangt er een drinkflesje in, legt wat stro neer en klaar is je konijnenverblijf. Het zijn echter gezelschapsdieren die een maatje willen. Naast gezelschap hebben ze voldoende ruimte nodig. Ze moeten hun kont kunnen keren!

Zurrege voor ‘n knijn

't Was op een mooie dag in 't voorjaer, toe me vaoder thuis kwam met 'n hok. Hij zee: “Je krijg een knijn en jij mag voor 'm zurrege. Een zaeterdagmiddag komt d'n buurman mee hellepe om d'r een mooi knijnehok van te maoke. Traolies d'r voor en een ruifie waer 't knijn uit ken ete.”

Ja hoor, die zaeterdag daerop kwam d'n buurman mè gerêdschap en spaaile (laselektrodes) om traolies van te maoke. Ik moch wel hellepe, maor nie te dichbij komme. Aan 't end van de middag was 't knijnehok gerêêd. D'n buurman en m'n vaoder namme d'r een lekker borreltjie op, een citroentjie mè suiker. Nae aflôop moch ik 't deurwêekte ressie suiker uit 't glaosie lepele.

't Knijn mos gevoerd worre mè gras, peeje en een bietjie groente afsnijsel, nie te nat netuurlijk. 't Gras mos 'k snije op 'n blaaik. Daervoor mos 'k 't hôgchie af, bij mense die bij ons in de buurt de 'Stoffeltjes' genoemd wiere. Je moch 'r aailijk nie komme, maor me vaoder had afgesproke dat ik wel op 'n hoeksie gras moch komme haole voor 't knijn. Dien blaaik was drek achter ons huis. Ik kreeg een blekke taailtjie om 't gras in te doen. In de week naedat 't hok gerêêd was gekomme, wier 's aeves 't knijn deur m'n vaoder in 'n jute zak meegebracht. Hij had 't knijn gekrege van 'n boer uit Wengerde, of meschie wel gekocht. 't Knijn mos aareg goed gevoerd worre, wier d'r gezeed, want

hij mos flink groeje. Nou, dà knijn vrat ok echt aareg veul, want elleken dag mos 'k 'r op uit om gras te haole. Maor ... 't bleef nie allêên bij voere, ik mos ok 't hok schônmaoke. As zô 'n knijn veul vreet, schijt ie ok veul. As ie 't hok 'n bietjie ope deej, wou die d'r graeg uit, dus dat was nog 'n hêël gezaonik. Dà knijn wier aalmor grôôterder en daermee lastiger om 't hok schôn te maoke. Nae de zeumer wier 't haarest en in november zee me vaoder: “ 't Knijn begint al aerdig grôôt te worre, hee!”

Tege de korsemis kregen we mêestal vroegere bure over uit Engeland. Die weunde bij Liverpool en hij waarekte daer voor Bos & Kaolis, hij voer daer op 'n sleebôt mè bakke tusse de baggermeule en de bakkezuiger. 't Wazze gezellige mense en 't was aaltijd grôôt fêest as ze kwamme. Op d'n ochend, een dag voordat de vesite zou komme, zag 'k dat 't knijn weg was. Me moeder zee dà 'k 't maor aa m'n vaoder mos vraege. Toe die 's aeves thuis kwam, zee die dat 't knijn eve trug was bij d'n boer in Wengerde, want daer kwam 't knijn ommers vandaen.

Hêemel onverwachs mocht 'k op zaaterdag mè me vaodere mee naer de Kaarekbuurt. Ik kreeg 'n kedoochie. 't Wier een ootochie, Dinky Toys, die kò je toendertijd kôope in de winkel van Meijere bij d'n Oostebrug. Die winkel is lang geleeje al geslôopt; daer begin nou de P. C. Hooflaan. Waer dat dà knijn gebleve is? U snap 't zeker al ... 't Knijn wiere gebraeje opgediend mè korsemis. Ik hoefde maor 'n hêël aareg klaain stuksie. 't Kedoochie was de belôning voor 't verzurrege van 't knijn.

Zeun van Sjorse.